

det netop gif ud paa at tilveiebringe en Afgjørelse, som gjorde Fyldest i alle de forskjellige Retninger, hvorom der kunde være Tale. Jeg vil til Styrke herfor fremhæve, hvad der udtaltes i Fler-tallets Betænkning. Jeg skulde feile meget, om ikke netop Udvalgets Fler-tal deri erkjendte, at den Maade, det bragte i Forslag, ikke var den absolut rigtige eller den eneste rigtige, men at det dog var en Maade, som man maatte anse for at være fyldestgørende for Sagens Ordning. Der er derimod ikke Spor af, at Udvalgets Fler-tal skulde mene, at der alene kunde være Tale om at ordne Sagen til Fordel for Tiendeyderne, og at man skulde lade Tiendeeierens Interesser rent ligge udenfor. Det forekommer mig, at det ærede Medlem for Odense Amts 7de Valgkreds, idet han kom ind paa de større Enkeltheder, viste, at han lod sig føre lidt vel vidt med Hensyn til Tiendeyderens Interesser, idet han fandt et Bevis for Tilstebevarelsen af en modsat Bestræbelse i det foreliggende Lovforslag deri, at man vilde lade Kommissionen sammensætte saaledes, at vedkom-mende Sogneraad valgte det ene Medlem, uagtet der i Sogneraadet maaffe slet ikke var Nogen, som ydede Tiende. Denne hans Opfattelse indeholdt vistnok i Grunden kun en ringe Kompliment til Sogneraadene eller til enkelte af dem, idet man derefter kunde tænke sig, at et Sogneraad, fordi der ikke var nogen Tiendeyder blandt dets Medlemmer, skulde være mindre samvittighedsfuldt ved at vælge det ene Medlem af Kommissionen, saaledes at man skulde løbe Fare for, at det ikke var noget for Tiendeyderne hensigtsmæssigt Valg, Sogneraadet foretog. Vil man gaa den Vej, som den ærede Rigsdagsmand i den Henseende gif, forekommer det mig, at det vil være overordentlig vanskeligt at faae noget Forhold ordnet. Spøger man nemlig den eneste Garanti for en heldig Ordning deri, at de, som skulle foretage Ordningen, netop selv have Interesse i den, hviler dette paa en Forudsætning, som jeg haaber, at ikke Mange ville vedkende sig, naar det er Spørgsmaal om at vurdere, hvad man tør overlade til et Sogneraad eller ikke. Man vilde dog vist ikke af den Grund, at der ikke er nogen Tiendeyder blandt Sogneraadets Medlemmer, finde, at det var en betænkelig Sag, at man lod Sogneraadet vælge det ene Medlem af den Kommission, der har at varetage de i Sagnet værende Tiendeyderes Interesser. Der er flere Forhold, som vilde kunne nævnes med Hensyn til det foreliggende Forslag, og som kunde vidne om, at den ærede Rigsdagsmand, og forsaavidt Nogen maatte samstemme med

ham, altsaa ogsaa disse, have stillet sig paa et uheldigt Standpunkt, naar de mene, at det nu foreliggende Lovforslag kun skulde være beregnet paa Tiendeeierens Interesser, og ikke paa Tiendeyderens. Jeg vil sige, at en af de første Udsættelser, jeg ved at gennemlæse Lovforslaget fandt ved det, maaffe netop var den, at der er en Bestemmelse, som forekom mig at være for gunstig for Tiendeeierne. Det er nemlig den Bestemmelse i Lovforslagets § 8, hvorefter Tiendeeieren kun skal være forpligtet til at føre Bevis for, hvad han har faaet for Tienden i den korte Tid, hvori han mulig har eiet den, saaledes at endog det sidste Mars Oppebørsel i Penge for hans Vedkom-mende kan blive tilstrækkelig med Hensyn til de Meddelelser, ved hvilke Kommissionen skal sættes i Stand til at dømmen om, hvad der skal være det Rette. Jeg fandt, det var for meget at forlange, at det skulde være tilstrækkeligt, at Tiendeeieren kunde oplyse, hvad han i det sidste Mar af de 10, hvorom der er Tale, havde faaet for Tienden, men i Modsetning dertil fandt jeg ogsaa, at det var en stor Lempelse, der forekom i samme Paragraf med Hensyn til Tiendeyderne; men jeg tror, at den ærede Rigsdagsmand ikke ganske har opfattet Indholdet af den Bestemmelse, som han udhævede, og som jeg sigter til. Han har vistnok overset, at, medens Tiendeeieren efter Paragrafen er forpligtet til at bevisliggjøre, hvad han har faaet for Tienden i den Tid, hvorom der bliver Tale, staar der ikke, at Tiendeyderen ubetinget skal være forpligtet til at bevisliggjøre, hvad der i den nærmeste Kjøbstid har været Prisen med Hensyn til de forskjellige Kornarter, men der staar, at Tiendeyderen saa vidt muligt skal bevisliggjøre det; hvad der er gjort til Pligt for Tiendeeierne, er altsaa kun betinget gjort til Pligt for Tiendeyderen, nemlig for saa vidt han er i Stand dertil. Jeg antager, at det er en Bestemmelse, som vidner om, at der er taget større Hensyn til Tiendeyderen end til Tiendeeieren, og saaledes tror jeg, at man ved at gennemgaa de forskellige Bestemmelser i Lovforslaget vil komme til en ganske anden Opfattelse af det end den, som den ærede Rigsdagsmand for Odense Amts 7de Valgkreds gjorde gjældende. Jeg anser det imidlertid, som jeg allerede tidligere har bemærket, ikke for rigtigt for mit Vedkommende her at komme ind paa de forskellige Enkeltheder, som ere af en meget speciel Art, men jeg tror, man kan blive staaende ved disse almindelige Betragtninger, der vidne om, baade at man ikke tidligere, navnlig ikke i forrige Samling, har tænkt paa, at Rettigheden alene skulde tilstaa Tiendeyderen, og